

צ'זנע יסודות למחברות

מבחר נוסף מתוך "ילקוט הכוזבים" המנציח את ההומור של דוד האהלים

הרגלים, אבל הוא דוקא רצה לדבר עם חייך בעצמו — לא פחות ולא יותר. יום אחד הופיע חייך במסיבה אחת בבית הכרם, שבה היו גם כמה מהחברה. ניסן העצוב לא זו ממנו כל הערב וחיכה להזדמנות לשוחח אתו. כבר כמעט הצליח כשפתאום, כרגע של שקט, פנה אילו עופר ואמר:

"דבר אחד אני לא מבין ניסן. למה אתה אוהב להשחית עצים קטנים?"

חייך החזיר בסך הכל, אבל בעד זה ניסן לא עובד בקרן הקיימת.

הדרכה יסודית

בחינות הגמר של הקורס הראשון
לרובה בהגנה שאל המדריך את ישראל גלילי:

"מאיזה מתכת עשוי ההדק"
"מפלדה." אמר גלילי.
"וממה הקנה?"
"גם כן מפלדה."

"לא נכון." אמר המדריך כשהוא מסתכל בחוברת ההדרכה, "מתכת כנ"ל."

זיכרון

החברה תמיד היתה בעיה איד להשיג מקום לשיבה באוטובוס. בשטח זה היו כל מיני שיטות השיטה הכי עתיקה היתה לעמוד ליד מישהו ולגודל לו כל הזמן מאחורי האוזן עד שזה היה נמאס לאיש והוא היה מפנה את המקום. שייקה מצא פטנט חדש. יום אחד נכנס עם חיים לאוטובוס בוס כשהוא סוחב חבילה עטופה בעתון והלך ישר לספסל האחורי איפה שהיה חצי מקום ישיבה. "תיזהר בבקשה, יש כאן חומר". שני אנשים החזירו ועברו מהר לחלק הקדמי מי של האוטובוס. שייקה וחיים התיישבו במנוחה והדליקו סיגריות. "לפחות אל תעש"נו אם יש לכם חומר!" אמר מישהו. "זה לא נורא", אמר שייקה, "זה חומר קריאה".

ירוחם הערבי

דוד לפני שנוסדה המחלקה הי-ערבית פקדו פעם על ירוחם שיגיש לשכם ויברר שם כמה פרטים בשביל ההגנה. ירוחם לבש עבאיה, סנדלים מטייר, מכנסים עם המון בד בין הרגלים, שם כפיה ועגל על ראשו, עלה בירושלים על אוטובוס ונסע. האוטובוס היה מלא ערבים וכדי שלא יחש"דו בו התחיל ירוחם לסלסל את שפמו הרזה. פתאום הוא שומע טיטוט אדיר מאחד הספי"סלים האחוריים ואין לך עלכון גדול יותר לערבי מאשר להשמיע טיטוטו חד בזמן ש" הוא נוגע בשפמו. ירוחם קם, הסתכל אחורה ושאל בקול אימים דק: "מן בטאטאן?" איש לא ענה. התישב ואחרי כמה רגעים התחיל שוב לסלסל את שפמו. פתאום הוא שומע טיטוט. "מן בטאטאן?" הוא שואל בענינים רצחניות. שקט. איש אינו עונה. כשהתקרבו לשכם נגע ירוחם שוב בשפם ושוב הוא שומע טיטוט אדיר.

"מן בטאטאן?" צעק ירוחם וחשף את שיניו הלבנות.
בספסל מאחוריו התרומם ערבי ענקי, שני מטר גובה (פי שנים יותר גבוה מירוחם) ואמר: "אנא".
טוב, תגיד, אנא". אמר ירוחם ומיהר להתישב.

הצריך מתחת למיטה ובארון ולבסוף שאל: "אולי אפשר לקבל כלי?" הבחור יצא ולאחר רגע חזר והביא לו פאראבלום.

דוקטור אברמיקו

בנות הירושלמיות במחלקת הצני"ח חנים של דפנה לא הפסיקו לדבר ש"אויסטרו יגיע בחור אחד מירושלים שאין כמוהו. להגיד את האמת זה קצת הרגיו את החברה והם החליטו לטפל בו. בקיצור, ערב אחד מגיע אוטובוס "שירות החולה" והבחור ששמו אברמלה יורד עם כל הצניד והפעק לאך. מיד נגש אליו אחד החברה ושואל אותו אם הוא עבר כבר בדיקה רפואית. אברמלה ענה שלא עבר, והבחור אמר לו, שעליו ל"התייצב מיד" בצריף הגדול. בנתיים הלך

חיכות, קם כל משתתף ודיבר שעה שעתיים, כשהוא לוגם מדי פעם מכוס המים. לאחר שלושה נאומים יסודיים כאלה ביקש ראש עיריית טבריה את רשות הדיבור. כשקם לגם קצת מים ואמר בקול בריא: "מה שאמר החבר חרמוני — אבראו! מה שאמר החבר יודלמן — אבראו! אבראו! ומה שאמר החבר קריצ'בסקי — אבראו, אבראו! אבראו! אני גמתי".

עופר במסעדה

ום אחד נכנס עופר למסעדה ושאל את המלצרית:
"מה יש לך היום?"
"יש לי רגל קרושה", אמרה המלצרית.

הסבר

אחד האוהלים של המחלקה הער-בית ישבו פעם החברה ודברו על הי"מפקדים.

"תראה את חיים השמן אין הוא צעיר וכבר יש לו קרחת", אמר אחד.

"מרוב שכל נשרפו לו השערות", אמר אחיו של אברליש.

ניתוח

דיוביץ' הזקן הוציא לעצמו שם של רופא. הוא היה אומר שחולים היו באים אליו מכל הגליל העליון. יום אחד, סיפר אליוביץ', הגיעה ידיעה מטאבאריה שאדון בעלול קיבל סרטן ושאיפילו דוקטור טיכונ לא יכול לעשות כלום. באתי לטאבאריה, ראיתי את כל הבית מלא אנשים, אמרתי להם לצאת ורק את אחיו של בעלול השארתי. כי שיצאו כולם שאלתי איפה הסרטן. פתח את החולצה של אחיו החולה ואה — הסרטן ישב באמצע הבטן והרגלים שלו תקועות בתוך הבשר. להוריד אותו בכוח אי אפשר. אתה מושך אותו — והוא תוקע את הרגלים יותר עמוק. אמרתי לו, תביא לי קופסת גפרורים, גר, חתיכות נייר קטנות ועלה תאנה, הלך והביא. הדלקתי את הנר בשביל לראות מה שאני עושה. הדלקתי גפרור שמתי אותו על ידי הרגל הראשונה של הסרטן. הרגיש שחם, הרים את הרגל. אך שהרים את הרגל שמתי חתיכות נייר למטה בשביל שלא יוכל לתפוש את הבשר עוד הפעם. הדלקתי גפרור שני ושמתי מתחת לרגל השנייה. הרים את הרגל — שמתי נייר. וככה מרגל לרגל. עד שכל הסרטן עמד על חתיכות נייר. עספתי אותו בעלה התאנה וזרקתי אותו לפח — גמרנו".

הטובע

עם טבע בכינרת המורה לעברית של דגניה א. דקא באותו זמן ישבו במקום המון חברה מהקורס לספורט של הפלמ"ח, אבל המורה צעק "הושיעו! הושיעו!" ואיש לא הבין מה הוא רצה.

אימרת כנה

חודה החליט לקחת את הלימודים בידים — מפני שלראש זה לא נכנס לוי. (מדברי חיים השמן בסיום קורס קציני חבלה).

נאום קצר

כיננים שד ראשי מועצות ועיריות, שנערך לפני שנים לא מעטות, הזמינו גם את ראש עיריית טבריה. כשהתפתח שם

השבוע עברו פועלי דפוס משק כבדי במרץ בדת"י רגלי: המתדורה השלישית שד "ילקוט הכוזבים" יצאה מן המכבש. אף שחברי משק כבדי הם עצמם צ'וזכאתאים וזתיקים, לא היה זה, הפעם, צ'וזכאת: ספרם שד דן בך אמוץ וחיים חפר (תמונה משמאל) הכה גלים של צחוק, הזכיר לקוראים ימים שהיו, ואולי יחזרו אייפעם. התלונן השבוע גיבור הספר, שאוד ("עופר") ביבר: "כי כל מקום שאבי בא נותנים לו במתנה את הספר, כאפי תעה". זה, כמובן, מספיק דברו לחיסוד שתי מהדורות.

"הצרות שלך לא מעניינות אותי", אמר עופר.

אבו ליש בראשון

ום אחד נסע אבו ליש לבאר שבע על גבי אוטו משא. כשהגיעו לראשון לציון עצר שוטר את התנועה כדי לתת לקהל בדול לחצות את הכביש.

"מה קרה?" שאל אבו ליש את השוטר, "מה זה? הפגנה?"

"הביאו את ארונו של רוטשילד", אמר השוטר בלחש.

"מתי יביאו את כל הרהיטים?" שאל אבו ליש.

שופמן בעין חרוד

זמן המאורעות הוזמן שופמן להרצות בעין חרוד. לאחר ההרצאה לקח אותו חבר ועדת התרבות לחדר שהוכן בש"בילו ושאל אם הוא זקוק עוד למשהו. שופמן

אברמיקו אל החובשת, לקח ממנה חלוק לבן ותרמיל עזרה ראשונה, הרכיב משקפיים, שם טרמוטר בכיס וחיכה לפאצינט. אברמלה נכנס לצריף ואברמיקו, בלי להסתכל עליו אפילו, אמר:

"להתפשט".

תשובות לירח

ידה אחד באו להעיר את אחד מבני יבניאל לשמירה. קם, מתח את הידים, מרח את הפרצוף, זרר וירק יריקת בוקר הגונה ושאל מה השעה.

"כבר שתיים", אמרו לו. הסתכל בשמים הכהירים ואמר: "שתים בלילה ועוד מאיר — ברוו ירח!"

אכזריות

יסן העצוב מת להשיג עבודה בקרן הקיימת כדי שהוא יוכל ללמוד פילול"סיפה מבלי להתעייף יותר מדי. אף אחד לא היה מפרע לו אם הוא היה פונה בצנורות